

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף ו' עמוד א

שואלים-זה נכון למי שאומר	תשובה-זה שונה
דבר גורם לממוון=ממוון, למי שאומר דבר גורם לממוון=ממוון למה צריך לא ימצא?	כי כאשר מגיע הבעלים זה מועבר אליו ומתברר למפרע שלא שייך לו קמ"ל שכן שייך לו.

היינו דאיצטריך לא ימצא. אלא, למאן דאמר כממוון דמי - לא ימצא למה ליה? - איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל ובי איתיה - הדר בעיניה, לאו ברשותיה קאי - קמשמע לן.

הסבר א' ד' דף ו' עמוד א' מסכת פסחים גמרא- פרק ראשון-מקרים שונים של חמץ ברשות האדם

סוג	מה הדין	ברור שחייב אם	מה הדין אם	רבא	שואלים
בהמה	לגבי חלות דין	יכול לשלם כסף	אינו יכול לשלם	פטורה	שחייבת
שמחוייבת במס	בכור	כסף	מדין	בכור.	בכור?
תשובה	יש אומרים רבא				נימוק
מדובר שיכול לשלם.	בהמה עם מס פטורה מבכורה ואפילו אם יכול לשלם המס.				יש פרסום-קול אין פרסום-קול
	חלה עם מס חייבת בבכורה ואפילו אם יכול לשלם המס.				

רב פפא

למדנו גוי שבא לחצר של יהודי הפסוק שואלים **רב פפא** ויש לו בצק-לא צריך לא מה לא צריך? הפסוק מדובר על הרישא, אבל אם היהודי לשרוף החמץ. ימצא. נאמר? הפסוק אצלו החמץ צריך לבער.

רב אשי

אומר **רב אשי** הפסוק-לא ימצא נובע מדובר על הסיפא שאם ייחד לחמץ בביתכם כאן זה לא הבית ששכרו הגוי בית לא צריך לשרוף. של היהודי. ת קונה.

שואלים- הרי כתוב שאסור להשכיר לגוי תשובה-בפסח כתוב מכיוון שמכניס עבודה זרה, אבל לא ימצא- שזה מצוי בידך, בבית אם זה ביתו מה זה משנה? שמושכר לגוי זה לא מצוי בידך.

רב יהודה

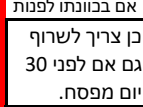
אומר **רב יהודה** אומר **רבא** בשם **רב-מי** אשמוצא חמץ בהגש עליו בהקדש לא נוגעים. בשם **רב-מי** שמוצא חמץ של עושה מחיצה 10 טפחים להיכר ושל הקדש לא צריך כי לא נוגעים.

רב

חכם אומר **רב יהודה** אומר בשם **רב** אפילו מראש השנה אפילו מראש השנה חכם עושה ביתו לפני 30 יום מפסח לפני 30 יום פחות מ-30 יום

אביי

רב יהודה אומר בשם **רב** לא צריך לשרוף צריך לשרוף אביי רבא אפילו מראש השנה רבא אפילו מראש השנה חכם עושה ביתו לפני 30 יום מפסח לפני 30 יום פחות מ-30 יום

הסבר ה' דף ו' עמוד א' מסכת פסחים גמרא- פרק ראשון - הסבר ממתני יש לדרוש בהלכות פסח

שואלים	תנא קמא	רבנ גמליאל
מה זה 30 יום? יש לדרוש בהלכות פסח 30 יום לפני פסח.		יש 14 יום

תוספות מסכת פסחים דף ו' עמוד א

התם דמצי מסלק ליה - הק' ר"י דבפ' איזהו נשך (ב"מ דף ע: ושם) אמר דהמקבל צאן ברזל מן הנכרי הוולדות פטורים מן הבכורה אף על גב דמצי מסלק ליה לנכרי בזווי כדאמר התם כיון דאלו בעי נכרי זווי ולא משבח שקול בהמה ות' ר"י דשאני התם שמתחלה היתה הבהמה של נכרי וכיון דאי בעי זווי ולא משבח שקול בהמה לא נפקא מרשותיה אבל כשהבהמה של ישראל ומצי מסלק ליה לנכרי בזווי לא נכנסה לרשותו.

בהמת ארנונא פטורה מן הבכורה אף על גב דמצי מסלק ליה - והא דתניא חייבת פ"ה דגבי עיסה תניא וק' לרשב"א דהא גבי בהמה תניא בהדיא בתוספתא דחייבת בבכורה וכן גבי עיסה תניא עיסת ארנונא חייבת בחלה אף על גב דלא מצי מסלק ליה ואית ספרים דגרסי בהמת ארנונא פטורה והוא דלא מצי מסלק ליה ולפי זה מתיישבות שתי הברייתות.

יחד לו בית - פ"ה דלא קיבל עליו אחריות אלא אמר ליה הרי הבית לפניך וק' לר"י מאי איריא יחד אפילו לא יחד נמי והכי נמי מסיק בסמוך למימר דשכירות קניא ופר"ת דאפילו באחריות מיירי ומשום הכי מפיק מלא ימצא דלא חשיב מצוי כיון שיחד לו בית ורב פפא אית ליה מסברא כיון שיחד לו בית הוי כאלו קיבל עליו אחריות על חמצו של נכרי בביתו של נכרי.

נופה עליו כלי - אף על גב דאיכא למ"ד בפ' כירה (שבת מג.) אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל איכא לאוקמי בצריך למקומו אי נמי הכא שרי משום דילמא אתי למיכילה.

חלק א'-ד' במסכת פסחים דף ו' עמוד א'

בעו מיניה מרבא: בהמת ארנונא חייבת בבכורה או אין חייבת בבכורה? כל היכא דמצי מסלק ליה בזווי - לא קא מיבעיא לן דחייב, כי קא מיבעיא לן - היכא דלא מצי מסלק ליה בזווי, מאי? - אמר להו: פטורה. - והתניא: חייבת! - התם - דמצי מסלק ליה. איכא דאמרי, אמר רבא: בהמת ארנונא פטורה מן הבכורה, ואף על גב דמצי מסלק ליה. עיסת ארנונא - חייבת בחלה, ואף על גב דלא מצי מסלק ליה. מאי טעמא - בהמה אית לה קלא, עיסה לית לה קלא.

תנו רבנן: נכרי שבכנס לחצירו של ישראל ובציקו בידו - אין זקוק לבער. הפקידו אצלו - זקוק לבער. יחד לו בית - אין זקוק לבער, שנאמר לא ימצא. מאי קאמר? אמר רב פפא: ארישא קאי, והכי קאמר: הפקידו אצלו - זקוק לבער, שנאמר לא ימצא. רב אשי אמר: לעולם אסיפא קאי, והכי קאמר: יחד לו בית - אין זקוק לבער, שנאמר לא ימצא בבתיכם - והא לאו ידידה הוא, דנכרי כי קא מעייל - לביתא דנפשיה קא מעייל. למימרא דשכירות קניא? והתנן: אף במקום שאמרו להשכיר - לא לבית דירה אמרו, מפני שמכניסין לתוכו עבודה זרה. ואי סלקא דעתך דשכירות קניא, כי קא מעייל - לביתיה דנפשיה קא מעייל! - שאני כא, דאפקיה רחמנא בלשון לא ימצא - מי שמצוי בידך, יצא זה שאינו מצוי בידך.

אמר רב יהודה: אמר רב: המוצא חמץ בביתו ביום טוב - כופה עליו את הכלי. אמר רבא: אם של הקדש הוא - אינו צריך. מאי טעמא - מיבדל בדילי מיניה. ואמר רב יהודה אמר רב: חמצו של נכרי - עושה לו מחיצה עשרה טפחים משום היכר, ואם של הקדש הוא - אינו צריך. מאי טעמא - מיבדל בדילי אינשי מיניה.

ואמר רב יהודה: אמר רב: המפרש והיוצא בשיירא, קודם שלשים יום - אין זקוק לבער, תוך שלשים יום - זקוק לבער, אמר אביי: הא דאמרת תוך שלשים יום זקוק לבער - לא אמרן אלא שדעתו לחזור, אבל אין דעתו לחזור - אין זקוק לבער. אמר ליה רבא: ואי דעתו לחזור, אפילו מראש השנה נמי? - אלא אמר רבא: הא דאמרת קודם שלשים יום אין זקוק לבער - לא אמרן אלא שאין דעתו לחזור, אבל דעתו לחזור - אפילו מראש השנה זקוק לבער. ואודא רבא לטעמיה, דאמר רבא: העושה ביתו אוצר, קודם שלשים יום - אין זקוק לבער, תוך שלשים יום - זקוק לבער. וקודם שלשים נמי לא אמרן אלא שאין דעתו לפנותו, אבל דעתו לפנותו - אפילו קודם שלשים יום נמי זקוק לבער.

חלק ה' במסכת פסחים דף ו' עמוד א'

הני שלשים יום מאי עבידיהו? - כדתניא: שואלין וזורשין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום, רבן שמעון בן גמליאל אומר: שתי שבתות. מאי טעמא דתנא קמא

רש"י מסכת פסחים דף ו' עמוד א

להכי איצטריך לא ימצא - משום דבעלמא לאו כממוון דמי, איצטריך קרא למימר דגבי חמץ מיהא מתסר.

הואיל ובי איתיה הדר - הוא גופיה למריה בעיניה, וזה עדיין לא נאבד, וכי אמרה ר' שמעון לה הוא - היכא דאינו בעין, כגון גבי גונב קדשים שהיו הבעלים חייבין באחריותן, אמר רבי שמעון אף על פי שאין כפל להקדש, דכתיב לרעהו ולא להקדש - הכא חייב, דכיון דזה חייב באחריותו - רעהו קרינא ביה, דהא גרם לו להתחייב ממנו.

ארנונא - המלך נוטל עישור מן הבהמה ומן התבואה.

חייבת בבכורה - דקיימא לן: כל שיד נכרי באמצע - פטורה מן הבכורה, שנאמר (במדבר ג) לי כל בכור בישראל אבל לא באחרים, ועדר זה שעישורו של מלך בתוכו - חייבת בבכורה לתת לכהן הבכורות שלהם, או לא?

דמצי מסלק ליה - לנכרי במעות.

לא תיבעי לן - כיון דאכתי לא זכה נכרי בהן, ודינו אינו קבוע בהן יותר ממעות, איכא למימר לא יתן לו בהמות אלא מעות.

ואף על גב דמצי מסלק ליה - דכל כמה דלא סלקיה - ידו שייכא בבהמות.

עיסת ארנונא חייבת - ואף על גב דעיסת נכרי פטורה, ואוכל ישראל בלא חלה, דהא עריסותיכם כתב - זו חייבת, לדית לה קלא, והרואה אומר שלו היא, ואוכלה בלא חלה, אבל בבהמה - אית לה קלא, והדתניא חייבת - בעיסה הוא דתניא.

אין זקוק לבער - לא הזקיקוהו להוציא את הנכרי מן הבית, כדאמרו: אבל אתה רואה של אחרים.

הפקידו אצלו - וקבל עליה אחריות, כדמפרש ואזיל, זקוק לבער.